

ΑΘΗΝΑΪΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Εν Ἑλλάδι . . . Δρ. ν. 3—
Εν τῇ ἀλλοδαπῇ „ „ 3:50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ
ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν 15
29—Γραφεῖον ὁδ. Βουλῆς—29

«Μὴ φοβοῦ, τὸ μικρὸν ποίμνιον· ὅτι εὐδό-
κησεν ὁ πατὴρ ὑμῶν δοῦναι ὑμῖν τὴν
βασιλείαν». (Λουκ. ιβ'. 32)

Ἐταστικόν τι ἐπὶ τὸν ἄνθρωπον βλέμμα καὶ ἅμα
σοβαρὸν πᾶς τις ρίψας, παραχρῆμα κατανοεῖ ὅτι τὸ
τελειότατον πάντων τῶν ἄλλων δημιουργημάτων
τοῦτο πλάσμα τοῦ πανσόφου Δημιουργοῦ συνίσταται
ἐκ δύο διακεκριμένων μερῶν· τοῦτέστιν ἐκ σώματος
καὶ πνεύματος·— ἅτινα, καίπερ ἡνωμένα ἐν ὅλῳ ἀπο-
τελοῦσιν, ὅμως ὅλως διάφορα εἶναι πρὸς ἄλληλα, ὡς
ποιὸν διαφόρον κεκτημένα.— Ἀλλὰ κατὰ τοῦτο μόνον
εἶναι ὅμοια, καθ' ὅ,τι ἑκάτερα ὑπόκεινται τῷ κινδύνῳ·
ὡς τὸ σῶμα μὴ προφυλαττόμενον ἐκ τῶν προσβαλ-
λόντων αὐτὸ στοιχείων ὑφίσταται διάφορα παθήματα,
καὶ πολλάκις, εἰ μὴ προνοήσωμεν τὰ σωστικά αὐτὸ
κατάλληλα μέτρα, προῶως οὕτως εἰπεῖν ρίπτεται
τῇ φθορᾷ· οὕτω καὶ ἡ ψυχὴ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ὑπό-
κειται ποικίλαις προσβολαῖς ἀναλόγους αὐτῇ· ἵνα δὲ
γείνωμεν καταληπτότεροι λέγομεν ὅτι ὁ μὲν ὑπερή-
φανος πλήττεται ὑπὸ ὑπερηφανίας, ὁ δὲ φιλοδόξος
καὶ δοξομανὴς, ὡς ὁ Πικτυνίας, προσβάλλεται ὑπὸ
δόξης πάντως ἄλλοτρίας τῆς πραγματικῆς καὶ τούτου
ἐνεκα ὀλιγοχρονίου, ὡς τὸ κάλλος λεπτοφυοῦς ἄνους
ἐν μεσημβρίᾳ θέρους, ὁ δὲ φιλάργυρος ὑπὸ φιλαργυ-
ρίας, ὡς ὁ μέγας Σίμων, ὁ δὲ φθινερὸς καὶ κακην-
τρεχὴς κατατρέχεται ὑπὸ τοῦ ὀλετήρος φθίνου καὶ
πάσης δολιότητος, ὡς τὸ ξηρὸν ξύλον ὑπὸ τοῦ φθο-
ροποιῦ σέως· οὕτω καὶ ὁ Χριστιανός, ὅτε μὲν ἐπα-
πειλεῖται ὑπὸ φιλοδοξίας, ὡς ὁ Δημᾶς, ὅτε δὲ ὑπὸ
φιλαργυρίας, ὡς ὁ Ἰούδας· ὁ καὶ παραδούς τὸν δι-
δάσκαλον αὐτοῦ, ὅτε δὲ ταλαντεύεται ὑπὸ διωγμῶν,
ὅστις ἀδικαρήκτοισι δεσμοῖς συνεδέθη μετὰ τοῦ χρι-
στιανικοῦ βίου· διότι λέγει ἡ Γραφή «καὶ πάντες δὲ
οἱ θέλοντες εὐσεβεῖς ζῆν ἐν Χριστῷ διωχθήσονται.
Πονηροὶ δὲ ἄνθρωποι καὶ γόητες προκόψουσιν ἐπὶ τὸ
χειρόν, πλανῶντες καὶ πλανώμενοι» καὶ ἀλλαχοῦ,

«ὁ Θεὸς τοῦ αἰῶνος τούτου ἐτύφλωτε τὰ νοήματα
τῶν ἀπίστων, εἰς τὸ μὴ αὐγάσαι αὐτοῖς τὸν φωτισμὸν
τοῦ εὐαγγελίου τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ» καὶ ἄλλοτε
πάλιν ὑπὸ μυρίων ὁμοίων αὐτοῖς αἰσθημάτων περικυ-
κλούμενος ἀδελμονεῖ, μικροψυχεῖ ἄλ. Πρὸς δὲ ἐν πα-
ρόδῳ παρατηροῦμεν ὅτι καὶ ἡ ἐκ τῆς προσβολῆς ἐπο-
μένη βλάβη, τότε βλαβερωτέρα καὶ ἐπικινδυνωδε-
στέρα εἶνε, ὅση μείζονα ἀξίαν ἔχει τὸ προσβαλλόμε-
νον μέρος, τοῦτέστιν ἡ ἄμεσος συνέπεια εἶνε ἀνάλο-
γος τῆς ἀξίας τοῦ προσβαλλομένου.

Τὴν φύσιν λοιπὸν ταύτην τοῦ ἀνθρώπου ὁ ἀπὸ τὸν
οὐρανὸν καταβὰς Ἰησοῦς Χριστὸς κάλλιστα ὡς πλά-
στης τούτου γνωρίζων, εἶπε πάλαι ποτὲ πρὸς τοὺς ἀ-
ποστόλους καὶ σήμερον πρὸς ἡμᾶς λέγει τὴν ρήτραν
ταύτην. «Μὴ φοβοῦ μικρὸν ποίμνιον· ὅτι εὐδόκησεν ὁ
πατὴρ ὑμῶν δοῦναι ὑμῖν τὴν βασιλείαν.»

Τὸ μὲν ἵνα ἐνθαρρύνῃ αὐτοὺς ἔχοντας ἀνάγκην τόλ-
μης, τὸ δὲ ὅπως ἀπαλλάξῃ ἢ ὅπως γενναίως καὶ ἀ-
δεῶς ὑφίστανται τοὺς διάφορον φύσεως πειρασμούς,
οἵτινες μετ' οὐ πολὺ ἐμελλόν νὰ ἐπέλθωσιν αὐτοῖς· ἐ-
κάλεσε δὲ αὐτοὺς «ποίμνιον» ὡς καλὸς ποιμὴν σε-
μνυνόμενος· ἐπὶ τούτῳ, καὶ «μικρὸν» ὡς συνιστά-
μενον ἐξ ὀλιγαριθμῶν καὶ κατὰ τὸ φαινόμενον ἀση-
μάντων μαθητῶν.

Ἀλλὰ τὸ μικρὸν τοῦτο ποίμνιον κατέστη μαχίμω-
τατον πρὸς τοὺς ἐπελθόντας καὶ ἐπισυμβαίνονμένους
διωγμούς· καὶ ἀκαταδάμκαστον ὑπὸ αὐτοκρατορῶν δι-
ψώντων ὡς ἡ αἰμοδόρος τίγρις ἐν τοῖς συσκόλοις ὄρεσι,
τὸ αἶμα τῶν Χριστιανῶν, καὶ ὧν τὰ διατάγματα τὰ
κατ' αὐτοὺς ὀλέθρια διὰ τοὺς Χριστιανούς, οὐδὲν ψη-
φίσαν, ἐντὸς οὐ πολλοῦ, ἄρδην ἀνέτρεψε τὴν σαθράν,
ἀνυπόστατον καὶ πλήρη βδελυγμῶν θρησκείαν Ἑλλή-
νων τε καὶ Ῥωμαίων καὶ πλείστων ἄλλων ἐθνῶν, εἰ-
σαγαγὼν αὐτοὺς εἰς τὸν ἀσφοδελὸν λειμῶνα τοῦ εὐ-
αγγελίου, ὅπως ἐκ τῶν ναμάτων αὐτοῦ ἀρυσθῶσι τῆς
ἀθανασίας τὸ ὕδωρ. Ἀλκιδῶς ἡ χαριτόδωτος αὕτη ρή-
τρα, ἡ πλήρης παρηγορίας, ἀγάπης, φροντίδος, ἡ ὡς

ἐπὶ τὸ πλεῖστον θάρρους οὐ μόνον τὸ τότε μικρὸν ποίμνιον ἐνθαρρύνουσα, ἀλλὰ καὶ πάντα Χριστιανὸν, ἐπέφερεν ἡμῖν τοὺς, οὓς δρέπομεν, καρπούς· ὑπὸ τοιοῦτου σεβαστοῦ αἰσθήματος καὶ ὁ Δαβὶδ ἐκεῖνος ἐμπνευσθεὶς μόνος ἕστησε τρόπαιον νίκης ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐχθρῶν ἐνσπείρας φρίκην ἀνὰ τὸν στρατὸν τῶν Φιλισταίων, καταβαλὼν τὸν μαχιμώτατον καὶ χαλκοχίτωνά πελώριον ἐκεῖνον Γολιάθ. Ἐπίσης καὶ οἱ τρεῖς παῖδες, ὑπὸ τῆς αὐτῆς πίστεως κινήθεντες, προὔτιμησαν μᾶλλον τὴν πυριφλεγῆ κάμινον παρὰ νὰ ἀρνηθῶσιν τὸν Θεόν, ὡσαύτως καὶ ὁ Δανιὴλ τὸν λάκκον τῶν λεόντων (Δαν. γ'. 23—28, καὶ 16—20).

Θάρρει λοιπὸν ὑπὲρτα καὶ ὑπουργέ τοῦ Ὑψίστου καὶ σὺ Χριστιανέ μὴ μικροψύχει· διότι ὁ τῆς καμίνου μεταβαλὼν τὰς λαύρας εἰς αὔρας, ὁ τὰ στόματα τῶν ἀλκίμων λεόντων φράζας, ὁ μετατρέψας τὴν θάλασσαν εἰς ξηρὰν καὶ ἐξαγαγὼν τοὺς δούλους αὐτοῦ νικητὰς διὰ μέσου τῶν ἐχθρῶν αὐτῶν, δὲν θέλει φεισθῆ καὶ διὰ τὸ ἀρνίον αὐτοῦ τὸ ἀγωνιζόμενον ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ; Μήπως ὁ Δίκαιος Κριτὴς δὲν θέλει δοξάσει τοὺς τὸν κλὸν ἀγῶνα ἀγωνισθέντας δίδων αὐτοῖς τὸν στέφανον τῆς δικαιοσύνης; Θ. Μ. Μ.

Η ΕΠΑΙΤΙΣ

I

Ἰπάρχουσιν ἐν τῷ κόσμῳ ἐκ γενετῆς δυστυχῆ ὄντα, ὧν οἱ γονεῖς ἀμέριμνοι ἢ ἀδύνατοι ἡμέλησαν τὴν ἐπιτήρησιν καὶ τούτων ἄλλα ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς προστασίας αἰσχροῦς ἐμπορεύονται τὴν δυστυχίαν. Τίς δὲν γνωρίζει ὅτι τὰ πλεῖστα τῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς περιφερομένων παιδιῶν πρὸς τοῦτο στρεβλωμένα εἰσὶ θύματα χαμερποῦς πλεονεξίας ἀθλίων γονέων; Ἡ τίς ἀγνοεῖ ὅτι φίλαργοι γονεῖς ἐνοικιάζουσιν ἀνεξαρτήτως φύλου μόνις ἀπογαλακτούμενα τὰ τέκνα των, ἵνα οὕτω κοιμώμενοι προσπορίζονται τὰ πρὸς τὸ ζῆν; Τοὺς τοιούτους δὲν ἔχει τις λέξιν κατὰλληλον νὰ ὀνομάτῃ. Ἀλλὰ τὰ δυστυχῆ ἐκεῖνα πλάσματα δύναται μία εὐγενὴς θέλησις καθιστῶσα εὐτυχῇ νὰ τὰ ἀποδώτῃ τῇ κοινωνίᾳ ἀγαθούς πολίτας. . . .

Ἦτο 25 Ἰανουαρίου ψυχρὸς βορρᾶς ἐπλήρου ἀέργων τὰ καφενεῖα, ὅθεν διὰ νὰ ἐξέλθῃ τις ἔπρεπε νὰ προηγηθῇ ἀνάγκη καὶ καλὰ κατὰ τοῦ ψύχους ἐφόδια.

Ἐν τινι παρὰ τὰ Χαυτεῖα καφενεῖω δεκαπενταετὲς κοράσιον ῥακένδυτον καὶ ἀνυπόδητον περιφερόμενον ἐπῆλτε τὸ ἔλεος τῶν θαμνῶν, πληγαὶ αἱμορροῦσαι ἐκάλυπτον τοὺς μικύλλους αὐτῆς πόδας, ἐπὶ δὲ τοῦ προσώπου τῆς ἐπεκάθητο θανάσιμός τις ὠχρότης· τινὲς ἠθέλησαν νὰ γελάσωσι μὲ τοὺς ἀκρατήτους παλμοὺς τῶν σιαγόνων τῆς, ἀλλὰ εἰς τὸ βλέμμα τῆς ἡσθάνθησαν τύψιν συνειδότος ὡσεὶ διαπραΰξαντες μέγιστον τι ἔγκλημα.

Ἀπεχθέστατοι τῶν ἀνθρώπων μοὶ φαίνονται οἱ θέλοντες νὰ διασκηδῶσιν μὲ τὴν δυστυχίαν τοῦ ἄλλου· ἐν αὐτοῖς οὐδὲν εὐγενὲς αἰσθημα δύναται νὰ καρποφορήσῃ.

Εἰς παρακειμένην ὁμάδα εἰς ἐξηπλωμένους ἐσχολίαζε τὴν διαγωγὴν τῆς, ἄλλος χαριεντιζόμενος ἐξύμνει τὰ κάλλη τῆς, ἐνῷ αὐθάδης τρίτος. . . .

Τὴν εἶδον δακρύουσαν νὰ προσπαθῇ διασκελίζουσα αὐθαδῶς τεταμένους πόδας ὅπως ἐξέλθῃ τοῦ καφενεῖου· ὁ σεβασμὸς πρὸς τὴν δυστυχίαν τῆς μοὶ ἐκίνησε τὴν ἀγανάκτησιν κατὰ τῶν ἀναισθητούντων ἐκείνων, ἀλλὰ τί νὰ κάμω;

Τὴν ἐπλησίασα καὶ τῇ ἀπέτεινα τὴν πρώτην ἐρώτησιν.

— Πόθεν εἶσαι, κόρη μου;

Οἱ περὶ ἐμὲ ἐκάγχασαν. . . .

— Ἀφες με, ἀφέντη, στὴν πείνα μου, μοὶ εἶπε καὶ κρουνοὶ δακρύων κατεπλημμύρησαν τὰς παρειάς τῆς ἀναχωρούσης. Ὁκτοῖρα τὴν θέσιν τῆς, ἀλλὰ πᾶσα ἐκεῖ βοήθεια ἦν ἀδύνατος· ἡ ἀναιδεια τῶν ἄλλων μὲ παρεξήγει.

Ἡ θεία ὅμως πρόνοια τὴν μεγαλειτέραν τῆς προσοχῆς, ἃν ἐπιτρέπονται βαθμοὶ ταύτης, ἔχει ἐπὶ τῶν δυστυχῶν.

Ἡ σκληρὰ τῆς ἐπαίτιδος δοκιμασία ἐξήγγινε πλέον τὰς τῶν γονέων αὐτῆς ἀμαρτίας καὶ ἀπεφασίσθη ἡ ἀπὸ τῶν δεινῶν ἀπαλλαγὴ τῆς.

Φαίνεται μὲν σκληρὸν νὰ ὑποφέρωσιν ἀθῶα πλάσματα ἕνεκα ἀμαρτιῶν τῶν γονέων των, ἀλλ' ἡ ἀπειλὴ καταστροφῆς τῶν προσφιλεστέρων ὡς ποιῶν τῷ ἁμαρτοῦντι, ὅστις καὶ ὁλόκληρον κοινωνίαν δύναται νὰ καταστρέψῃ, εἶναι τὸ ἰσχυρότερον πρὸς διόρθωσιν τοῦ φάρμακον. Δὲν δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι διὰ τῆς τιμωρίας ἐνὸς ἀθῶου σώζονται πλεῖστοι ἄλλοι, διότι καὶ αὐτὸς ὁ τυχὼν οὕτω τιμωρηθεὶς ἀπολαμβάνει γλυκεῖς τοὺς καρπούς τῆς δοκιμασίας του καὶ ἡ θεία πρόνοια ἀφίνουσα τὴν φύσιν εἰς τὰς διαθέσεις τῆς δεικνύει τὴν δύναμιν τῆς ἐξάγουσα κατόπιν τῆς καταστάσεως ταύτης τὰ ἀθῶα αὐτὰ ὄντα καὶ καθιστῶσα ταῦτα εὐτυχέστερα ἢ ὅσον ἤθελον εἶσθαι ἀφιέμενα εἰς τὴν διάθεσιν τῶν γονέων των.

Δέκα βήματα μακρὰν τοῦ καφενεῖου νεᾶνις τῆς αὐτῆς σχεδὸν ἡλικίας μὲ βιβλιοφυλάκιον εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα βαρυσενδεδυμένη καὶ ὄζουσα μητρικῆς ἀγκάλης ἐπλησίασε τὴν ἐπαίτιδα.

Ἡ εὐαίσθητος γυναικεῖα καρδιά καὶ ἐξ ἀπλῆς ὀψews κινεῖται εἰς συμπάθειαν.

— Τί ἔχεις; ἠρώτησε συγκεκινημένη.

— Τίποτε. . . ., ἀπήντησεν ἡ δυστυχὴς ἀπομαστουσα τὰ δάκρυά τῆς. — Αὐτὰ ὑποφέρω καθ' ἡμέραν. . . . Καὶ ἔρριψε βλέμμα συγχωροῦντος ἀδικημένου πρὸς τὸ καφενεῖον ὡσεὶ αἰτιωμένη τὴν κατάστασιν τῆς.

— Ἐχεις μητέρα;

— Ὅχι, ἀπέθανε. . . . ἀπήντησεν ἀναισθητῶς πως.

— Καὶ τίς φροντίζει δι' ἐσέ;

— Κοιμῶμαι εἰς τὴν οἰκίαν μιᾶς θείας μου, ἥτις λέγει μὲ ἐπῆρε ὅταν ἀπέθανεν ἡ μήτηρ μου· μὲ στέλλει καθ' ἐκάστην καὶ διακονεῖω. . . . ὅταν δὲν συνά-